

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 29 listopada 2007 r.\*

W sprawie C-10/06 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości,  
wniesione w dniu 5 stycznia 2006 r.,

**Rafael de Bustamante Tello**, reprezentowany przez R. Garcíę-Gallarda Gila-Fourniera, M.D. Domínguez Pérez oraz A. Sayagués Torres, abogados,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną jest:

**Rada Unii Europejskiej**, reprezentowana przez M. Simm oraz D. Cangę Fano, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

\* Język postępowania: hiszpański.

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský (sprawozdawca) i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,  
sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 marca 2007 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 czerwca 2007 r.,

wydaje następujący

**Wyrok**

- <sup>1</sup> W swym odwołaniu R. de Bustamante Tello żąda uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, wydanego w dniu 25 października 2005 r. w sprawie T-368/03 De Bustamante Tello przeciwko Radzie, Zb.Orz. SP str. I-A-321 i II-1439 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), mocą którego Sąd oddalił skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Rady Unii Europejskiej

z dnia 28 lipca 2003 r. odmawiającej przyznania mu dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz innych związanych z nim dodatków (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

## Ramy prawne

- 2 Artykuł 69 zdanie pierwsze regulaminu pracowniczego, w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji, stanowi, że dodatek zagraniczny równy jest 16% sumy wynagrodzenia podstawowego, dodatku na gospodarstwo domowe oraz dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu, do których uprawniony jest urzędnik.
  
- 3 Artykuł 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu przewiduje, że dodatek zagraniczny jest przyznawany:

„a) urzędnikom:

- którzy nie są oraz nigdy nie byli obywatelami państwa, na którego terytorium znajduje się ich miejsce zatrudnienia,

oraz

- którzy w okresie pięciu lat, kończącym się na sześć miesięcy przed wstąpieniem do służby, nie zamieszkiwali ani nie prowadzili swojej głównej działalności zawodowej na europejskim terytorium tegoż państwa. Do celów niniejszego przepisu nie są brane pod uwagę sytuacje wynikające z pracy wykonywanej dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej;

[...]”.

### **Okoliczności powstania sporu**

- 4 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione przez Sąd w pkt 3–9 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„3 W okresie od dnia 2 grudnia 1991 r. do dnia 31 lipca 1996 r. skarżący, będący obywatelem hiszpańskim, wykonywał swoją działalność zawodową w Brukseli, pracując dla Instituto de Fomento de la Región de Murcia (instytutu rozwoju regionu Murcia, zwanego dalej »INFO«), jednostki prawa publicznego wspólnoty autonomicznej regionu Murcia (Comunidad Autónoma de la Región de Murcia), której biuro w Brukseli jest odpowiedzialne w szczególności za śledzenie legislacji i programów wspólnotowych, które mogłyby być interesujące z punktu widzenia tej wspólnoty autonomicznej. W okresie od dnia 2 grudnia 1991 r. do dnia 31 października 1993 r. skarżący pracował dla INFO na podstawie umowy o pracę na okres próbny i w okresie od dnia 1 listopada 1993 r. do sierpnia 1996 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

- 4 W okresie od sierpnia 1996 r. do grudnia 2002 r. skarżący pracował w Brukseli, wciąż na podstawie zawartej z INFO umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku dyrektora Oficina de la Comunidad Autónoma de la Región de

Murcia ante las Comunidades europeas (biura wspólnoty autonomicznej regionu Murcia przy Wspólnotach Europejskich, zwanego dalej »ORM«), organu administracyjnego wspólnoty autonomicznej regionu Murcia, odpowiedzialnego za reprezentowanie interesów regionu wobec organów Wspólnot.

- 5 Skarżący przyznaje, że w okresie wykonywania zadań dla INFO i ORM zamieszkiwał dla celów zawodowych w Brukseli. Strony nie są jednak zgodne co do zwykłego miejsca zamieszkania i centrum jego interesów życiowych w tym okresie.
- 6 W dniu 1 stycznia 2003 r. skarżący został urzędnikiem Rady. Pięcioletni okres, wskazany w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu dla celów korzystania z dodatku zagranicznego, zwany okresem referencyjnym, został ustalony na okres od 1 lipca 1997 r. do dnia 30 czerwca 2002 r.
- 7 W dniu 24 stycznia 2003 r. dyrekcja ds. personelu i administracji sekretariatu generalnego Rady przekazała mu kwestionariusz osobowy sporządzony w związku z rozpoczęciem przez niego służby. W kwestionariuszu stwierdzono, że skarżący nie jest uprawniony do dodatku zagranicznego ani do innych związanych z nim dodatków.
- 8 W dniu 10 kwietnia 2003 r. skarżący wniósł na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zażalenie na ten kwestionariusz osobowy.
- 9 Pismem z dnia 28 lipca 2003 r. zastępca sekretarza generalnego Rady wydał wyraźną decyzję oddalającą zażalenie skarżącego. W decyzji tej stwierdzono, że skarżącemu odmówiono przyznania dodatku zagranicznego i innych związanych

z nim dodatków z tego względu, że w okresie pięciu lat, kończącym się na sześć miesięcy przed wstąpieniem do służby, w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego zwykle zamieszkiwał i wykonywał swoją działalność zawodową w Brukseli. Ponadto organ powołujący uznał, że działalność zawodowa wykonywana przez skarżącego na rzecz INFO i ORM nie może zostać uznana za »pracę wykonywaną dla innego państwa« w rozumieniu wyjątku przewidzianego w art. 4 i że w związku z tym odnośne okresy nie mogą zostać zneutralizowane”.

### **Przebieg postępowania przed Sądem i zaskarżony wyrok**

- 5 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 listopada 2003 r. wnoszący odwołanie wniósł skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.
- 6 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę wnoszącego odwołanie. Sąd oddalił tym samym trzy podnoszone przez niego zarzuty dotyczące naruszenia art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego, błędu w ocenie okoliczności stanu faktycznego i naruszenia zasady równego traktowania.
- 7 W przedmiocie zarzutu pierwszego Sąd uznał w pkt 27 zaskarżonego wyroku, że pytanie, które powstaje, dotyczy określenia, czy pracę wykonywaną przez wnoszącego odwołanie w Brukseli dla ORM należy uznać za pracę wykonywaną dla innego państwa w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie tego załącznika VII.
- 8 Oddalając ten zarzut, Sąd przypomniał przede wszystkim w pkt 30 zaskarżonego wyroku, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału z ogólnej systematyki traktatów WE

i EWWiS wynika, że pojęcie państwa członkowskiego, w rozumieniu przepisów ustrojowych, dotyczy jedynie władz rządowych państw członkowskich i nie może być rozciągnięte na władze regionów czy wspólnot autonomicznych, jakkolwiek byłby zakres przyznanych im kompetencji.

- 9 W pkt 31 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził ponadto w szczególności, że przepisy regulaminu pracowniczego zawierają ścisłą terminologię, której rozszerzanie przez analogię na przypadki wyraźnie w nich niewskazane jest wykluczone. W końcu w pkt 32 tego wyroku Sąd stwierdził, że prawodawca wybrał pojęcie „państwo”, mimo iż istniały już w czasie tworzenia regulaminu pracowniczego państwa członkowskie o strukturze federalnej lub regionalnej, takie jak Republika Federalna Niemiec, a nie tylko i wyłącznie państwa o scentralizowanej strukturze wewnętrznej. Sąd wywnioskował z tego, że gdyby prawodawca wspólnotowy chciał wprowadzić jednostki podziału administracyjnego lub wspólnoty lokalne do wyżej wskazanego artykułu, uczyniłby to w sposób wyraźny.
- 10 W pkt 33 zaskarżonego wyroku Sąd doszedł zatem do wniosku, że pojęcie „państwo”, o którym mowa w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, dotyczy jedynie państwa jako osoby prawnej i samodzielnego podmiotu prawa międzynarodowego oraz jego organów rządowych.
- 11 W pkt 34 zaskarżonego wyroku Sąd wyprowadził z tego wniosek, że wyrażenie „praca wykonywana dla innego państwa”, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego, należy interpretować jako nieodnośzące się do pracy świadczonej na rzecz władz jednostek podziału administracyjnego państwa.
- 12 W pkt 36–43 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił również rozliczne argumenty przywoływane przez wnoszącego odwołanie.

- 13 W pkt 36 Sąd odparł argument wnoszącego odwołanie dotyczący istnienia autonomicznego pojęcia państwa w prawie wspólnotowym, które obejmowałyby jednostki zdecentralizowane. W pkt 37 i 38 Sąd oddalił jego argumenty dotyczące własnych kompetencji wspólnot autonomicznych w hiszpańskim porządku prawnym oraz treści wyroku hiszpańskiego trybunału konstytucyjnego z dnia 26 maja 1994 r. W pkt 39–41 Sąd oddalił argumenty, zgodnie z którymi wnoszący odwołanie był poddany temu samemu systemowi ubezpieczenia zdrowotnego i temu samemu systemowi podatkowemu co personel pracujący w stałym przedstawicielstwie Królestwa Hiszpanii przy Unii Europejskiej w Brukseli. W końcu w pkt 42 i 43 Sąd oddalił również argument wnoszącego odwołanie dotyczący udziału reprezentantów wspólnoty autonomicznej w komitetach konsultacyjnych Komisji.
- 14 Na potrzeby oddalenia zarzutu drugiego, dotyczącego popełnionego przez Radę błędu w ocenie stanu faktycznego, Sąd uznał w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że w okresie referencyjnym wnoszący odwołanie zwykle zamieszkiwał i prowadził swoją główną działalność zawodową w Brukseli.
- 15 W końcu w pkt 71–74 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że zarzut trzeci, podniesiony przez wnoszącego odwołanie w uzasadnieniu skargi, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania nie może zostać uwzględniony, ponieważ nie zostało stwierdzone żadne naruszenie tej zasady.
- 16 W odniesieniu do wniosku o przyznanie dodatków związanych z dodatkiem zagranicznym Sąd uznał w pkt 76 zaskarżonego wyroku, że w związku z tym, iż stwierdził, że wnoszącemu odwołanie nie przysługuje dodatek zagraniczny, wniosek ten należy oddalić.



## **Żądania stron postępowania odwoławczego**

17 W niniejszym odwołaniu wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania w obydwu instancjach.

18 Rada wnosi do Trybunału o:

- odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego albo, pomocniczo, oddalenie go jako bezzasadnego i
- obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania odwoławczego.

## **W przedmiocie odwołania**

### *Argumentacja stron*

19 Jedyne zarzut, który podniósł wnoszący odwołanie, dotyczy naruszenia przez Sąd prawa w związku z dokonaniem błędnej wykładni pojęcia „sytuacje wynikające z pracy wykonywanej dla organizacji międzynarodowej”, występującego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Zarzut ten składa się z dwóch części.

- 20 Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dokonał wąskiej wykładni wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego, odstępując tym samym od swojego wcześniejszego orzecznictwa, a w szczególności od wyroku z dnia 30 marca 1993 r. w sprawie T-4/92 Vardakas przeciwko Komisji, Rec. str. II-357, pkt 34, w którym orzekł, że przepis ten, jako wyjątek od wyjątku, należy interpretować szeroko.
- 21 Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzi, że wyjątek ten jest uzasadniony tym, że nie można uznać, aby osoby, których dotyczy, ustanowiły trwałe więzi z państwami swego zatrudnienia z uwagi na tymczasowy charakter ich oddelegowania do tych państw.
- 22 Zaskarżony wyrok, wykluczając z zakresu zastosowania tego wyjątku pracę wykonywaną dla tego państwa członkowskiego za pośrednictwem wspólnoty autonomicznej, zignorował cel tego przepisu, a ponadto ustanowił dyskryminację między urzędnikami, którzy wykonywali pracę na rzecz tego państwa za pośrednictwem administracji centralnej, w ramach stałego przedstawicielstwa, którym dodatek zagraniczny jest przyznawany (wyrok Sądu z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-72/04 Hosman-Chevalier przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3265, pkt 40), a tymi, którzy wykonują pracę za pośrednictwem administracji wspólnoty autonomicznej. W obydwu tych sytuacjach urzędnicy ci nie ustanowili bowiem trwałych więzi z państwem swojego zatrudnienia przed podjęciem zatrudnienia na rzecz Wspólnot z uwagi na tymczasowy charakter ich oddelegowania do tych państw. Decydujące znaczenia ma to, czy więzi ustanowione przez urzędnika z państwem zatrudnienia mają charakter trwały czy też nie.
- 23 W końcu, wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 33 zaskarżonego wyroku, ta szeroka wykładnia nie prowadziłyby do uznania za „państwo” wszystkich jednostek publicznych posiadających własną osobowość prawną. Wykładnia taka wskazałaby jedynie

na jednostki mające kompetencje w dziedzinie wspólnotowej, tak jak wspólnoty autonomiczne, i miałyby tę zaletę, że byłyby zgodna z innymi postanowieniami traktatu WE, takimi jak te, które dotyczą pomocy państwa czy zamówień publicznych.

- 24 W odpowiedzi na odwołanie Rada podnosi przede wszystkim niedopuszczalność odwołania, twierdząc, że wnoszący odwołanie nie zidentyfikował precyzyjnie elementów zaskarżonego wyroku, którego uchylecia się domaga, ani konkretnych argumentów prawnych powołanych w uzasadnieniu tego żądania. Zdaniem Rady wnoszący odwołanie ograniczył się do powtórzenia zarzutów i argumentów przywołanych przed Sądem i zmierzał do poddania kolejnej ocenie skargi wniesionej przez niego w pierwszej instancji.
- 25 W przedmiocie zasadności odwołania Rada podnosi po pierwsze, że jeżeli chodzi o podnoszony przez wnoszącego odwołanie zarzut dotyczący wąskiej wykładni wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego i błędnego zrozumienia stanowiska zajętego przez Sąd w ww. wyroku w sprawie Vardakas przeciwko Komisji, to został on powołany w oderwaniu od swojego kontekstu i jest niezgodny z utrwalonym orzecnictwem, zgodnie z którym przepisy prawa wspólnotowego przyznające prawo do świadczeń finansowych należy interpretować wąsko (wyrok Sądu z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie T-498/93 Dornonville de la Cour przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-257 i II-813, pkt 38).
- 26 Ponadto wykładnia pojęcia pracy wykonywanej dla innego państwa, której dokonuje wnoszący odwołanie jest, zdaniem Rady niezgodna z utrwalonym orzecnictwem Trybunału, zgodnie z którym pojęcie państwa członkowskiego, w rozumieniu przepisów ustrojowych, dotyczy jedynie władz rządowych państw członkowskich i nie może być rozciągnięte na władze regionów czy wspólnot autonomicznych, jakkolwiek byłby zakres kompetencji im przyznanych. Rada wywodzi z tego, że odmienne stwierdzenie prowadziłyby do zachwiania równowagi ustrojowej określonej w traktatach.

- 27 Po drugie, jeżeli chodzi o jakoby błędne zrozumienie ratio legis i kontekstu art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego, Rada twierdzi, że stanowisko Sądu jest całkowicie zgodne z równowagą ustrojową określoną w traktatach. Tymczasem przychylenie się do argumentacji wnoszącego odwołanie prowadziłoby do objęcia zakresem pojęcia państwa nie tylko wspólnot autonomicznych czy innych analogicznych władz regionalnych, lecz również władz gminnych czy lokalnych oraz przedsiębiorstw publicznych i to do granic, które trudno przewidzieć.

### *Ocena Trybunału*

#### W przedmiocie dopuszczalności

- 28 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału odwołanie jest niedopuszczalne, jeżeli polega jedynie na powtórzeniu lub dosłownym zacytowaniu zarzutów i argumentów przedstawionych przed Sądem i nie zawiera nawet argumentacji mającej na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałyby być dotknięte zaskarżone orzeczenie. Jednakże w sytuacji, gdy wnoszący odwołanie kwestionuje wykładnię lub zastosowanie przez Sąd prawa wspólnotowego, okoliczności prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą ponownie być rozważane w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych przed Sądem, postępowanie odwoławcze pozbawione byłoby częściowo sensu (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie C-229/05 P PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. I-439, pkt 32 i przytoczone orzecznictwo).
- 29 Z pkt 19–23 niniejszego wyroku wynika, że w niniejszej sprawie odwołanie nie polega na zwyczajnym dosłownym zacytowaniu zarzutów ani argumentów podniesionych

w postępowaniu w pierwszej instancji i że wnoszący odwołanie precyzyjnie wskazał krytykowane przez niego elementy zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na których podstawie uznaje on, że ocena prawna, której dokonał Sąd, jest błędna.

- 30 Otóż dwie części jedyne zarzutu podniesionego przez wnoszącego odwołanie w uzasadnieniu odwołania zmierzają do zakwestionowania dokonanej przez Sąd oceny wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego, który to wyjątek Sąd poddał wykładni restrykcyjnej, błędnie rozumiejąc tak ratio legis tego wyjątku, jak i jego kontekst.
- 31 W tej sytuacji należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę i dokonać oceny zasadności odwołania.

#### Co do istoty sprawy

- 32 W celu rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu podniesionego przez wnoszącego odwołanie należy odpowiedzieć na pytanie, czy dokonując wykładni pojęcia „praca wykonywana dla innego państwa”, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego, Sąd naruszył prawo.
- 33 W tym kontekście należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem celem dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 69 regulaminu pracowniczego, którego przesłanki przyznania zostały sprecyzowane w art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, przepisie, który zwiera pojęcie „praca wykonywana dla innego państwa”, jest rekompensata kosztów i szczególnych trudności wynikających z podjęcia służby we Wspólnocie urzędnikom, którzy z tego powodu są zmuszeni do przeniesienia ich miejsca zamieszkania z państwa ich zamieszkania do państwa

zatrudnienia i do zintegrowania się w nowym środowisku. Pojęcie przeniesienia za granicę zależy również od subiektywnej sytuacji urzędnika, a mianowicie stopnia jego integracji w nowym środowisku wynikającego dla przykładu z jego zwykłego miejsca zamieszkania lub wykonywania głównej działalności zawodowej (zob. wyroki: z dnia 15 września 1994 r. w sprawie C-452/93 P Magdalena Fernández przeciwko Komisji, Rec. str. I-4295, pkt 20, i z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie C-424/05 P Komisja przeciwko Hosman-Chevalier, Zb.Orz. str. I-5027, pkt 35).

34 Dlatego przyznanie dodatku zagranicznego ma na celu zadośćuczynienie faktycznej nierówności między urzędnikami całkowicie zintegrowanymi w społeczeństwie państwa zatrudnienia i urzędnikami, którzy nie są w nim zintegrowani (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Hosman-Chevalier, pkt 36).

35 W tym sensie w sytuacji przeniesienia za granicę znajduje się również urzędnik, który mimo iż w okresie pięciu lat, kończącym się sześć miesięcy przed wstąpieniem do służby, prowadził swą działalność zawodową lub posiadał miejsce zamieszkania na europejskim terytorium państwa zatrudnienia, wszak wykonywał swą pracę dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Hosman-Chevalier, pkt 37).

36 Wykonywanie pracy „dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej” skutkuje utrzymaniem specyficznej więzi łączącej zainteresowanego z tym innym państwem lub z organizacją międzynarodową, co stwarza przeszkodę w stworzeniu trwałych więzi z państwem zatrudnienia, prowadząc do niewystarczającego zintegrowania zainteresowanego w społeczeństwie państwa zatrudnienia (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Hosman-Chevalier, pkt 38).

37 W związku z tym brak jest podstawy umożliwiającej wnioskowanie z art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego, że praca wykonywana „dla innego państwa” musi koniecznie oznaczać pracę dla państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Wniosku tego nie uważa okoliczność, że z praktycznego punktu widzenia przyszli urzędnicy Unii w większości pracują dla państwa członkowskiego, a nie dla państwa trzeciego.

- 38 W zakresie, w jakim pod uwagę brane są również państwa trzecie, w celu dokonania wykładni pojęcia „państwo” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego należy odwołać się do publicznego państwa międzynarodowego, które reguluje stosunki pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi.
- 39 Nawet jeśli wewnątrz krajowy podział kompetencji jest różny w zależności od instytucjonalnej organizacji danego państwa, w publicznym prawie międzynarodowym państwo powinno być traktowane jako podmiot o jednolitym charakterze. W świetle tej koncepcji państwu stawia się wymaganie, aby państwo to było reprezentowane względem innych państw i organizacji międzynarodowych przez jeden tylko system reprezentacji dyplomatycznej, który stanowi odzwierciedlenie jedności tego państwa na arenie międzynarodowej.
- 40 W tej kwestii Trybunał orzekł już, że aby dany urzędnik został uznany za wykonującego pracę dla „innego państwa”, nie jest konieczne, aby był zatrudniony przez administrację centralną tego państwa, decydujące znaczenie ma natomiast jego integracja ze strukturą stałego przedstawicielstwa tego państwa (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Hosman-Chevalier, pkt 42).
- 41 W pkt 43 ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Hosman-Chevalier Trybunał orzekł, że szczególny status zainteresowanej, będącej członkiem stałego przedstawicielstwa, był przyczyną specyficznej więzi łączącej ją z danym państwem. Ten uprzywilejowany status, uprawniający ją do korzystania z szeregu przywilejów i immunitetów zgodnie z Konwencją wiedeńską o stosunkach dyplomatycznych sporządzoną w dniu 18 kwietnia 1961 r., stworzył, sam przez się, przeszkodę w nawiązaniu przez nią trwałych więzi w państwie zatrudnienia, a przez to w wystarczającym zintegrowaniu się w tym państwie.
- 42 Powyżej przedstawione rozważania potwierdza zresztą niekwestionowany argument, który wynika z akt sprawy. W odpowiedzi na pytanie Sądu, zadane w ramach środków

organizacji postępowania, Królestwo Hiszpanii sprecyzowało, nie napotykając na sprzeciw, że integracja urzędników ze stałym przedstawicielstwem tego państwa i ich akredytacja u władz belgijskich skutkuje tym, że zachowują oni swoje urzędowe miejsce zamieszkania w państwie członkowskim pochodzenia i że nie będąc zameldowanymi w gminach Królestwa Belgii, nie są oni uważani przez właściwe władze za rezydentów tego ostatniego państwa członkowskiego.

43 Również te okoliczności mogą stanąć na przeszkodzie wystarczającemu zintegrowaniu się przez tych urzędników w państwie członkowskim ich zatrudnienia, a zatem mogą one przyczyniać się do współkształtowania sytuacji przeniesienia za granicę, w której znajdują się ci urzędnicy.

44 W tym kontekście wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, co zostało przytoczone w pkt 22 niniejszego wyroku, że ustanowił dyskryminację między urzędnikami, którzy wykonywali pracę na rzecz tego państwa za pośrednictwem administracji centralnej, w ramach stałego przedstawicielstwa, którym dodatek zagraniczny jest przyznawany, a tymi, którzy wykonują pracę za pośrednictwem administracji wspólnoty autonomicznej.

45 Jednakże wbrew twierdzeniu wnoszącego odwołanie kwestia, czy praca była wykonywana na rzecz państwa za pośrednictwem administracji centralnej tego państwa, czy też administracji wspólnoty autonomicznej, nie stanowi kryterium rozróżniającego, które mogłoby zostać wzięte pod uwagę na potrzeby przyznania dodatku zagranicznego.

46 Zarówno urzędników, którzy wykonują pracę na rzecz państwa za pośrednictwem jego administracji centralnej, jak i tych, którzy wykonują pracę na rzecz wspólnoty autonomicznej za pośrednictwem jej administracji, należy uznać za będących w sytuacji przeniesienia za granicę w rozumieniu art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, jednakże pod warunkiem, że są oni formalnie zintegrowani ze stałym przedstawicielstwem tego państwa.



- 47 W niniejszej sprawie bezsporne jest jednak, że podczas okresu referencyjnego wnoszący odwołanie nie był zatrudniony przez hiszpańską administrację centralną i że nie był formalnie zintegrowany ze stałym przedstawicielstwem Królestwa Hiszpanii przy Unii Europejskiej.
- 48 W tych okolicznościach argument wnoszącego odwołanie dotyczący naruszenia zasady równego traktowania może zostać jedynie oddalony.
- 49 Ponadto tytułem przykładu należy zauważyć, że zgodnie z porozumieniem w sprawie departamentów wspólnot autonomicznych w ramach stałego przedstawicielstwa Królestwa Hiszpanii przy Unii Europejskiej i w sprawie udziału wspólnot autonomicznych w grupach roboczych Rady Unii Europejskiej, przyjętym przez rząd hiszpański w dniu 9 grudnia 2004 r. w ramach Conferencia para Asuntos con las Comunidades Europeas, nawet jeśli umowa ta nie istniała w okresie wystąpienia stanu faktycznego, który doprowadził do powstania niniejszego sporu, i w związku z tym nie znajduje w nim zastosowania, w Hiszpanii przynajmniej dwa stanowiska doradców ds. autonomii w tym stałym przedstawicielstwie są zajmowane przez urzędników wspólnot autonomicznych, dysponujących co prawda kompetencjami w sferze wewnątrzpaństwowej, lecz zintegrowanych z tym stałym przedstawicielstwem.
- 50 Zatem w zakresie, w jakim na potrzeby wykładni wyrażenia „praca wykonywana dla innego państwa”, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego, jako jedyny mający znaczenie element należy uznać okoliczność, aby praca była wykonywana w ramach stałego przedstawicielstwa danego państwa, wynika z tego, że dokonując wykładni tego wyrażenia w pkt 34 zaskarżonego wyroku jako nieodnoszącego się do pracy świadczonej na rzecz władz jednostek podziału administracyjnego państwa, Sąd nie naruszył prawa.
- 51 Z całości kształtu rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić jako bezzasadne.

## **W przedmiocie kosztów**

52 Zgodnie z art. 69 § 2 akapit pierwszy regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże zgodnie z art. 70 regulaminu w sporach między Wspólnotami a ich pracownikami instytucje pokrywają własne koszty. Jednakże z art. 122 akapit drugi tego regulaminu wynika, że art. 70 nie ma zastosowania do odwołań wnoszonych przez urzędników bądź innych pracowników instytucji przeciwko instytucji. Ponieważ Rada wniosła o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania, a ten przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone jako bezzasadne.**
  
- 2) R. de Bustamante Tello zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Podpisy